

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K.

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzycielki E. K.

przeciwko dłużnikowi A. K.

o egzekucję świadczeń pieniężnych sygn. akt IX Km (...),

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2010 r.,

na skutek skargi dłużnika

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 lutego 2009 r., sygn. akt II Cz (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił zażalenie dłużnika A. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 marca 2008 r. oddalające skargę dłużnika wniesioną na postanowienie komornika przy Sądzie Rejonowym w K. z dnia 14 listopada 2007 r., które zostało wydane w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego.

Dłużnik A. K. zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 lutego 2009 r. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 22 lipca 2010 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i napraw-

cze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie w dniu 25 września 2010 r. Zgodnie z przepisami tej ustawy, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje obecnie tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, skarga nie przysługuje (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, jedn. tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.), a jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, czyli przed sądem powszechnym, bezpośrednio od Skarbu Państwa, w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b}). Unormowanie to jest zharmonizowane z art. 417¹ § 2 zdanie pierwsze k.c. w nowym brzmieniu, z którego jednoznacznie obecnie wynika, że jeżeli przepisy odrębne stanowią inaczej – a te właśnie tak stanowią – można dochodzić odszkodowania bez obowiązku uzyskania orzeczenia prejudycjalnego.

W ustawie z dnia 22 lipca 2010 r. nie przewidziano przepisów międzyczasowych, co oznacza – zgodnie z zasadą bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasady prawnej, z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53) – że od chwili wejścia w życie tej ustawy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń innych niż wymienionych w art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna. Dotyczy to także skarg wniesionych przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy.

Zasada bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego oznacza stosowanie w sprawie będącej w toku przepisów obowiązujących w chwili podejmowania czynności, a z art. 424⁸ k.p.c. wynika, że skarga niedopuszczalna podlega odrzuceniu. Z tych względów skargę A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego w postępowaniu egzekucyjnym należało odrzucić jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.).